

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Molnár Krisztina (felperesi képviselő címe) ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Vízvári, R. Szabó, Komlódi, Dóczi-Székely Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe; ügyintéző: ...) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2011. január 28. napján meghozott 11.P.24.387/2010/9. számú ítélete ellen az alperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a keresetet teljes egészében elutasítja.

Az alperes elsőfokú perköltségben és illetékben való marasztalását mellőzi, és a felperest kötelezi, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 65.000 (hatvanötezer) forint elsőfokú perköltséget. A le nem rótt kereseti illetéket egészében az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 32.500 (harminckétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében 1.026.200 forint és ennek 2005. december 1-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Előadta, hogy 1992. augusztus 4-én született két kiskorú ikergyermeke után a C.-i Társadalombiztosítási Kirendeltség folyósított részére családi pótlékot. Utóbb az alperes Nyugdíj Igazgatósága a családi pótlék folyósítását értesítése nélkül megszüntette és 1996. október 1-jétől ún. „növelési pótlékot” fizetett részére.

Jogban való járatlansága miatt úgy gondolta, hogy az ellátást átnevezték, és a növelési pótlék azonos a családi pótlékkal. Tévedését 2005 szeptemberében ismerte fel, amikor az önkormányzattól azt a tájékoztatást kapta, miszerint az akkor megszüntetett nevelési pótlék beépítésre kerül a családi pótlékba. Hosszas ügyintézés után 2005. december 1-jétől ismét megkapta a családi pótlékot, de az 1998. január 1-jétől 2005. november 30-ig tartó időszakban attól elesett.

Érvelése szerint az alperes Nyugdíj Igazgatósága jogellenesen járt el azzal, hogy a növelési pótlék mellett 1998 januárjától nem folyósított számára családi pótlékot, holott akkortól kezdődően ezt a jogszabályok lehetővé tették. Az elmaradt családi pótlék utólagosan történő egyösszegű megfizetése iránt államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése címén lépett fel követeléssel.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Védekezése szerint az alperes Nyugdíj Igazgatósága azért szüntette meg a felperes részére a családi pótlék folyósítását, mert számára megnövelt összegű rendszeres szociális járadékot fizetett, és a két ellátás együttes folyósítását az akkori jogszabályok nem tették lehetővé. Ebből a felperesnek kára nem származott, mivel a növelési pótlék mértéke meghaladta a családi pótlék összegét. A felperes 1998. január 1-je után családi pótlék igényt nem nyújtott be, ezért annak megállapítására nem volt lehetőség. Tagadta, hogy a 2007. december 31-ével megszüntetett nyugdíj igazgatósága részéről mulasztás történt, de ettől függetlenül vitatta, hogy a társadalombiztosítási jogviszonnyal összefüggésben helytállási kötelezettség terheli. Ezen túlmenően elévülési kifogást terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 663.600 forintot és ennek 2005. december 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamatát, továbbá 10.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 39.800 forint le nem rótt illetéket. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és megállapította, hogy a fennmaradó le nem rótt illetéket az állam viseli.

Az ítélet jogi indokolásában kifejtette, hogy az alperes egyik szervezeti egysége, nevezetesen a már megszüntetett nyugdíj igazgatósága törvényi felhatalmazás alapján gyakorolt hatósági jogkört a társadalombiztosítási és a nyugdíjellátások területén. E feladatai ellátása során vétett mulasztás vagy károkozás miatt az alperesnek kell helytállnia. A nyugdíj igazgatóság a felperes érdekében járt el akkor, amikor kérelmétől eltérően nem családi pótlékot, hanem a kedvezőbb összegű növelési pótlékot állapította meg részére. E kétféle pótlék egyidejű folyósítását a 8/1983. (VI.29.) EüM-PM együttes rendelet 22. § (5) bekezdése 1998. január 1-jéig kizárta, akkortól azonban a jogszabály megváltozása miatt nem volt akadálya a családi pótlék és a növelési pótlék egymás melletti folyósításának. Ebből következően a nyugdíj igazgatóságtól legalább az elvárható lett volna, hogy felhívja a felperest a családi pótlék-igénylés ismételt írásbeli előterjesztésére, melynek folyósítását a jogszabályi előírás ellenére korábban határozat nélkül szüntette meg. Annak sem lett volna akadálya, hogy a családi pótlék folytatólagos igénylésére

jogosító igazolvány alapján annak folyósítását újabb felperesi igénybejelentés nélkül ismét megkezdje. Ezek elmulasztása miatt a nyugdíj igazgatóság a Ptk. 349. § (1) bekezdése alapján kártérítési felelősséggel tartozott, melyért az alperes köteles a helytállásra. Az igény általános ötéves elévülésére figyelemmel a 2001. április 1-től 2005. november 30-ig terjedő időszakra kötelezte az alperest az elmaradt családi pótlék összegű megfizetésére, mivel az elévülést megszakító írásbeli felszólításra a felperes részéről 2006. április 18-án került sor. A tartozás összegét a Ptk. 301. § (1) bekezdésében megállapított mértékű késedelmi kamattal növelte meg. A Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében a pernyertesség arányában osztotta meg a felek között a perköltségeket, és ennek megfelelően marasztalta a nagyobb részben pervesztes alperest a felperes ügyvédi díjának a megtérítésére.

Az ítélet ellen az alperes jelentett be fellebbezést, melyben annak részbeni megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte.

Hangsúlyozta, hogy nyugdíj igazgatósága a családi pótlék megállapításával és megszüntetésével kapcsolatos jogkörét már 1998. december 31-én, míg a folyósítással kapcsolatos jogkörét 1999. március 31-én megszüntették. Erre figyelemmel fenntartotta, hogy nincs helytállási kötelezettsége a felperes irányába. Vélekedése szerint a felperes maga sem úgy járt el, ahogy az elvárható volt, hiszen az ellátás megállapításáról szóló értesítésből és az évente küldött elszámolásból tudta, illetve tudhatta, hogy nem családi pótlékot, hanem szociális járadékot és emellett növelési pótlékot folyósítottak a részére. Ezzel kapcsolatban további tájékoztatási kötelezettség nem terhelte a nyugdíj igazgatóságot, felróható magatartást nem tanúsított. Miután pedig a felperes csak 2006. április 18-án jelezte kárigényét, ezért követelése teljes egészében elévült.

A felperes csatlakozó fellebbezést jelentett be, melyben az elsőfokú ítélet részben történő megváltoztatását és keresete maradéktalan teljesítését, valamint az alperes által fizetendő elsőfokú perköltség felemelését kérte.

Álláspontja szerint a 2001. április 1. napját megelőző időszakra vonatkozó követelése nem évült el. Az alperes ugyanis tévedésben tartotta őt azzal, hogy ismételt és rendszeres telefonos érdeklődései során arról tájékoztatta, miszerint azt kapja, ami jár. Nem kapott tehát teljeskörű felvilágosítást a számára kedvező jogszabályváltozásról és az alapján őt megillető ellátásokról. Ennélfogva menthető okból nem tudta igényét érvényesíteni, melynek időszakában az elévülés nyugvása megakadályozta a követelés megszűnését. Vélekedése szerint az elsőfokú bíróság nem megfelelő súllyal értékelte a jogi képviselője ténylegesen kifejtett tevékenységét a hosszadalmas eljárás során és az ügy bonyolultságát, melyre figyelemmel indokoltnak mutatkozik az őt illető ügyvédi költség felemelése. Fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett részének helyes indokain alapuló helybenhagyására irányult.

Az alperes csatlakozó fellebbezéssel szembeni ellenkérelme szintén helybenhagyásra irányult az elsőfokú ítélet elévüléssel kapcsolatos helyes indokai alapján.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítéltábla teljes terjedelmében felülbírálta.

Az alperes fellebbezése alapos, míg a felperes csatlakozó fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítéltábla kiegészíti a következőkkel.

A felperes részére megküldött 1996. október 30-i keltezésű értesítésben a jogszabály pontos megjelölésével rögzítették, hogy a növelési pótlék megállapítására a 20/1993. (XI.17.) NM-PM számú rendelet 7. §-a alapján került sor. Az értesítéshez a családi pótlék megállapításához rendszeresített, előre nyomott blankettát használták fel. A nyomtatvány szövegében hat helyen a „családi pótlék” kifejezésben „x”-ekkel törölték ki a „családi” szót, helyette - a törölt szó alatt vagy afelett - a „növelési” szót gépelték be. Mind a hat esetben olvasható, hogy a „családi” volt a kijavított szó.

A felperes évente írásbeli elszámolást kapott a részére folyósított ellátásokról. Az ellátás típusai között a rendszeres szociális járadékot és a növelési pótlékot sorolták fel.

A nyugdíj igazgatóság 2006. február 21-én vette át azt a személyesen írt levelet, melyben a felperes kifogásolta, hogy nem kap családi pótlékot, holott az neki jár. A 2006. február 22-i válaszelevélben arról tájékoztatták a felperest, hogy a növelési pótlék nem került megszüntetésre, de családi pótlékot valóban nem folyósítanak részére. Felhívták, hogy erre irányuló igényét a családi pótlékot folyósító szervhez jelentse be.

Ügyvédje útján elküldött 2006. április 18-i levelében a felperes panasszal élt amiatt, hogy többszöri, telefonon történt érdeklődése ellenére azt a valótlan tájékoztatást kapta, miszerint a családi pótlék benne foglaltatik a „nyugdíjában”. Egyidejűleg felszólította az alperes Nyugdíj Igazgatóságát, hogy a gyermekei után járó családi pótlékot 1996 októberétől kezdődően fizesse meg neki.

Az így kiegészített tényállás alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokolásával sem értett egyet.

A felperes a Ptk. 349. § (1) bekezdése és a 339. § (1) bekezdése alapján érvényesített kártérítési igényt. Azzal érvelt, hogy az alperes nyugdíj igazgatósága jogellenesen, határozat nélkül szüntette meg a neki járó családi pótlék folyósítását és jogellenesen járt el akkor is, amikor az ezt lehetővé tevő jogszabályváltozásról őt nem tájékoztatta, illetve ennek ellenére nem kezdte meg a növelési pótlék melletti ismételt kiutalását. Az ebből származó kára az 1998. január 1-je és 2005. november 30-a között havonta folyósítandó családi pótlék elmaradásából áll.

Az alperes védekezése több irányú volt. Vitatta, hogy helytállással tartozna a már megszüntetett nyugdíj igazgatósága tevékenységéért és azt is, hogy az adott ügyben jogellenesen és felróhatóan járt el. Ettől függetlenül a követelés egészének az elévülésére hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a nyugdíj igazgatóság jogszabálysértően járt el, melyért az alperes helytállási kötelezettséggel tartozik. Az elévülési kifogást csak részben, 1998. január 1-jétől 2001. április 1-ig terjedően találta alaposnak, és ez utóbbi időponttól kezdődően marasztalta az alperest a 2005. november 30-ig folyósítani elmulasztott családi pótlék megfizetésében.

Az ítéletábra - a Kúria által irányított következetes bírói joggyakorlatnak megfelelően - először az elévülés kérdésében foglalt állást, mivel elévült követelés érvényesítése érdekében a bírói út kizárt (Ptk. 325. § (1) bekezdés), és erre alapított kifogását az alperes a fellebbezésben fenntartotta.

A felperes a Ptk. 355. § (1) bekezdése szerint támasztott vagyoni kártérítés iránti igényét az általa megjelölt időszakban ki nem fizetett családi pótlék együttes összegében határozta meg. A családi pótlékról szóló 1990. évi XXV. törvény (továbbiakban: Cstv.) 7. § (8) bekezdése szerint ezt az ellátást havonta utólag kellett folyósítani, mégpedig a tárgyhónapot követő hónap utolsó napjáig. A kártérítés alapját tehát időszakonként visszatérő pénzszolgáltatás, vagyis járadék képezi. Ez a járadék a kiskorú gyermekek nevelési és gondozási költségeihez nyújtott állami támogatás, vagyis célját tekintve az életszükségletek kielégítését biztosító családi pótlék tartás jellegű pénzszolgáltatás.

Az elsőfokú bíróság az elévülést minden egyes járadékrészlet tekintetében külön-külön vizsgálta, és arra a következtetésre jutott, hogy az elévülést megszakító 2006. április 18-i levéltől visszamenőleg 5 éven belül érvényesíthető a követelés. Figyelmén kívül hagyta, hogy az elévülési idő a tartáskiegészítés jellegű járadékkövetelés egészére egységesen akkor kezdődik, amikor az első járadékrészlet esedékessé válik. E követelések elbírálására ugyanis a PK 52. számú állásfoglalás megfelelően alkalmazandó, mivel az nem csak a baleseti, hanem valamennyi, életszükségletek kielégítését célzó járadékkövetelésre iránymutatást ad.

Eszerint a havi családi pótléknak megfelelő járadékrészletekből összeadódó kártérítés elévülése a Ptk. 326. § (1) bekezdése értelmében akkor kezdődött el, amikor a felperest első ízben kár érte a folyósítás elmaradása miatt (Ptk. 360. § (1) bekezdés). Az 1998. januári családi pótlékot a Cstv. már idézett 7. § (8) bekezdése szerint legkésőbb a tárgyhónapot követő hónap utolsó napjáig, vagyis 1998. február 28-ig kellett volna folyósítani. Az ötéves elévülési idő ezért nemcsak az 1998. januári, hanem az ezt követően esedékessé váló járadékokra nézve is megkezdődött 1998. március 1-jén; ebből pedig az következik, hogy a követelés 2003. március 1-jén elévült.

Az elévülés nyugvására viszont helytállóan hivatkozott a felperes azon időszak tekintetében, amely alatt nem volt az igényérvényesítéshez szükséges információk birtokában (Ptk. 326. § (2) bekezdés).

A felperes a keresetlevélben maga adta elő, hogy 2005 szeptemberében már felvetődött, hogy családi pótlék is jár neki, mivel az abba történő beépítése miatt szüntették meg az önkormányzat által addig fizetett nevelési segélyt. A nyugdíj igazgatóság 2006. február 22-i leveléből egyértelműen tudomást szerzett arról,

hogy családi pótlékot nem folyósítottak részére. Ezt a levelet a felperes 2006. február 28-a előtt kétségtelenül kézhez vette, hiszen ezen a napon házastársa ismételten bejelentette a családi pótlékra vonatkozó igényt a Magyar Államkincstár ... és ... Regionális Igazgatóságánál (lásd: a Magyar Államkincstár 2007. május 2-án meghozott számú határozatát).

Ez volt az a legkésőbbi időpont, amikor az elévülés nyugvása biztosan befejeződött, vagyis 2006. február 28-tól kezdődően még egy év állt a felperes rendelkezésére, hogy igényét bíróság előtt érvényesíthesse. Ezt a határidőt a felperes elmulasztotta, mivel a keresetlevelet 2007. február 28-a után több mint 4 hónap elteltével, 2007. július 2-án nyújtotta be a bírósághoz. Ekkorra azonban követelésének egésze - valamennyi járadékra kiterjedően - elévült, és az elévülés nyugvása miatt nyitva álló egyéves igényérvényesítési határidő is eltelt.

A követelés egészének elévülése mellett az egyes járadékrészletek bíróság előtti érvényesíthetőségének a lehetősége egyéb okból is megszűnt. A családi pótlék ugyanis - a már kifejtettek szerint - olyan tartási célokat szolgáló járadék, amelynek 6 hónapnál régebben lejárt és alapos ok nélkül nem érvényesített részletei a Ptk. 280. § (3) bekezdése értelmében bírósági úton többé nem követelhetők.

Összefoglalva megállapítható, hogy az elévült felperesi követelés egészére nézve a Ptk. 325. § (1) bekezdése, míg ennek hiányában az egyes járadékrészletekre nézve a Ptk. 280. § (3) bekezdése zárja ki a bíróság előtti érvényesítés lehetőségét. Ezen okra alapítottnan, vagyis az eredményes elévülési kifogás folytán - az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően - a kereset teljes elutasítása indokolt.

Az előzőektől függetlenül az ítéltábla érdemben is vizsgálta a keresetet abból kiindulva, hogy annak alaptalansága esetén a felperes nem léphetne fel igénnyel, vagyis nem állna fenn olyan követelése, melyre vonatkozóan az elévülés vizsgálható. Emellett a felek fellebbezése is érintette a per érdemi kérdéseit, ezért szükségesnek látszik az állásfoglalás a Ptk. 349. § (1) és 339. § (1) bekezdéseiben foglalt feltételek fennállását illetően is.

E tekintetben az ítéltábla abban egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy az alperes helytállásra köteles a már megszüntetett szervezeti egysége, nevezetesen a hatósági jogkörrel felruházott nyugdíj igazgatósága tevékenységéért, amely helytállási kötelezettsége kiterjed az államigazgatási jogkörben okozott károkra. E körben az ítéltábla a Pp. 254. § (3) bekezdése értelmében visszautal az elsőfokú ítéletben részletezett helyes indokokra.

Azt is helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a Ptk. 349. § (1) bekezdésének alkalmazása szempontjából milyen tevékenység alkalmas államigazgatási jogkörben okozott kár előidézésére. Az e típusú károkozás speciális jellegére figyelemmel azonban a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglaltakat az általánostól eltérően kell értelmezni annyiban, amennyiben nem minden károkozás tekinthető egyszersmind jogellenesnek is. Ha ugyanis a károsodás a közigazgatási szerv jogszabályoknak megfelelő eljárásának a következménye, úgy kártérítési

felelősséggel nem tartozik. A kárkötelem fennállásának eldöntéséhez tehát azt kell vizsgálni, hogy a közigazgatási szerv megszegte-e a rá vonatkozó jogszabályokat és ezzel okozati összefüggésben következett-e be a kár.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes nyugdíj igazgatósága államigazgatási jogkörében eljárva a tájékoztatási kötelezettség megsértésével, a családi pótlék határozat nélküli megszüntetésével, illetve annak ismételt folyósítása elmulasztásával okozott kárt. E megállapításokkal az ítéletábra nem ért egyet.

A felperes érvelése szerint a jogszabályoknak megfelelő tájékoztatás és a családi pótlék folyósításának megszüntetéséről szóló határozat hiánya azért idézte elő károsodását, mert nem tudta, hogy nem folyósítanak részére családi pótlékot, ezért nem volt lehetősége annak visszamenőleges igénylésére.

Kellő gondosság esetén azonban a felperes a részére megküldött iratok elolvasásával külön tájékoztatás nélkül maga is tudhatta, hogy családi pótlékban nem részesül. Az 1996. október 30-i értesítésben lévő javítások ugyanis egyértelműen arra utaltak, hogy az áthúzott „családi” pótlék helyett növelési pótlékot állapítottak meg részére. Az értesítésben foglalt döntés alapjául szolgáló, és ott feltüntetett 20/1993. (XI.17.) NM-PM együttes rendelet 7. §-a ugyanis éppen a megváltozott munkaképességű dolgozók szociális ellátásáról szóló 8/1983. (VI.29.) EüM-PM együttes rendeletet és azon belül annak 22. § (5) bekezdését módosította. Eszerint a rendszeres szociális járadék összege nem volt megnövelhető olyan hozzátartozóra tekintettel, aki után a járadékban részesülő megváltozott munkaképességű dolgozó családi pótlékot kapott.

Ez a jogszabályi hivatkozás eligazítást adott arról - ami egyébként az értesítés megszövegezéséből is kitűnt -, hogy nem családi, hanem ún. növelési pótlékot állapítottak meg a felperes részére, ami valójában az eltartott gyermekek számára figyelemmel megnövelt összegű rendszeres szociális járadéknak felelt meg.

Az 1996-ban megállapított ellátásokról a felperes évente kapott írásbeli kimutatást, amelyben összesítették a tárgyévben folyósított kifizetéseket. Ezeken az okiratokon feltüntették az ellátások típusát, melyek között a családi pótlék nem szerepelt, ott csak a rendszeres szociális segélyt és a növelési pótlékot sorolták fel.

Ezekből az okiratokból tehát a felperes tudhatta, hogy milyen ellátásban részesül, és ténylegesen tudta is, hogy családi pótlékot nem kap, ahogy azt a személyes meghallgatásakor elmondta (3.P.20.217/2007/5. sorszámú jegyzőkönyv).

Az okiratokba foglaltakat meghaladóan a nyugdíj igazgatóságot nem terhelte jogszabályban előírt tájékoztatási kötelezettség, ilyenre a felperes sem hivatkozott, vagyis ezen a téren mulasztást nem követett el, és ilyen módon államigazgatási jogkörében eljárva kárt nem okozott.

Az kétségtelen, hogy a nyugdíj igazgatóság a Cstv. 7. § (9) bekezdése ellenére nem foglalta alakszerű határozatba a családi pótlék folyósításának 1996. október 1-jétől kezdődő megszüntetését. A felperes korábbi kérelme azonban az 1996. október 30-i értesítésben lényegében érdemi elbírálásra került akként, hogy 1996. október 1-től kezdődően családi pótlék helyett növelési pótlékot állapítottak meg részére. Az ilyen

tartalmú érdemi döntésre figyelemmel az értesítés közigazgatási határozatnak minősül annak ellenére, hogy nem felel meg az alakszerűségi előírásoknak (EBH1999. 64.). A fellebbezési jogról a felperes ugyan nem kapott tájékoztatást, de ezzel hátrány nem érte, mivel a számára kedvezőbb összegű ellátás megállapításáról rendelkeztek.

A családi pótlék és a növelési pótlék egyidejű folyósítását lehetővé tevő 1998. január 1-jén hatályba lépett jogszabályváltozás az adott jogviszony tekintetében nem rótt újabb kötelezettségeket a nyugdíj igazgatóságra.

A családi pótlék folyósításának ismételt - kérelem nélküli - megkezdését kizárták az igényérvényesítési eljárásra vonatkozó előírások. A Cstv. 7. § (1)-(2) bekezdései szerint a családi pótlékra való jogosultságot évenként újból meg kell állapítani a kérelmező legkésőbb a tárgyév március 31-ig benyújtandó nyilatkozata alapján. Ezzel összhangban a 7. § (6) bekezdése az igénybejelentés évenkénti benyújtását írja elő, amit a (7) bekezdés szerint a családi pótlékot folyósító szervek bírálnak el. Nem vitás, hogy 1998-tól kezdődően a felperes ilyen tartalmú igénymegújítást nem nyújtott be, amely nélkül a családi pótlék ismételt folyósításának nem volt helye.

A korábban érvényesített, az 1996-ban előterjesztett felperesi igény viszont - a már kifejtettek szerint - elbírálásra került az 1996. október 30-án meghozott értesítéssel. Az abban foglalt döntés szerint a családi pótlék későbbi folyósítására azért nem kerülhetett sor, mert helyette másféle ellátást állapítottak meg a kérelmező részére.

A kifejtettek szerint nem állapítható meg, hogy a Ptk. 349. § (1) bekezdésével együttesen alkalmazandó Ptk. 339. § (1) bekezdésében meghatározott kárfelelősség konjunktív feltételei teljesültek, mivel az alperesi nyugdíj igazgatóság eljárása során nem sértette meg a rá vonatkozó jogszabályokat, illetve a felperes károsodása nem áll okozati összefüggésben a nyugdíj igazgatóság eljárásával. Az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére irányuló keresetének ezért nincs jogalapja.

Minderre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította.

A kereset elutasítása folytán az alperes lett a pernyertes fél, ezért - a Pp. 239. §-a szerint a másodfokú eljárásban is alkalmazandó - a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében a peresztes felperest terhelik a perköltségek, amelynek körében meg kell térítenie az alperes jogi képviseleti díját. Az 1.026.200 forintos pertárgyértékre vetítve az ítéltábla az ügyvédi munkadíjat az elsőfokú eljárás tekintetében a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján, míg a másodfokú eljárás tekintetében a 3. § (5) bekezdése alapján állapította meg. Az IM rendelet 4/A. § (1) bekezdése értelmében mindkét összeg a 2012. január 1-jétől hatályos mértékű 27 %-os áfát foglal magában.

A felperes teljes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2012. január 6.

. Szabó Klára s.k.

a tanács elnöke

. Csordás Csilla s.k.. Sándor Ottó s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: